

akkor megszólal ez a hang, és én nem tudok többé úgy rád nézni. Kérek, ne érts félre! Én nagyon tisztellek, és te volnál az utolsó, akinek rosszat akarnék.

Ari hallgatott. Meghatotta és kicsit rémítette is a férfi vallomása. Ki ez a fiú? Ha nincs ez az éjszaka, holnap se tudja, azután se tudja.

— Nem mondasz semmit?

Ari lassan megvonta a vállát. Kezét ölében hagyta. — Mit mondanék?

— Ha most azt akarnám, hogy légy az enyém, mi történné?

A lány gyorsan felelt: — Természetesen semmi. Különnélek. De magában nem volt ebben biztos. Ki lehet ez a fiú? Szerette volna egyszerre felnyitni és belenézni.

— Na, látod — mondta a fiatal nevelő. — Magad is bizonyítod, hogy van magasabb erkölcsiség, tudatos erkölcs, ösztönt legyőző tudatos erkölcsvállalás, vagy nevezük, ahogy akarjuk. Ezzel vigasztalom magam, hogy talán mégse bogarak ezek bennem. Csak én komolyan veszem a dolgokat. Ez az átkozott kisszerűség bennem! Ezt nem tudom feloldani!

— Jó — mondta Ari teljesen megzavarodva. — Most megnézem a gyerekeimet. Te is mehetnél, aztán gyere vissza. Bár szerintem akár le is fekhetsz, hiszen fél tizenegy.

— Igen — a fiatal nevelő tétova mozdulatot tett. — Talán nem lesz semmi. De ugye, nem tartasz azért teljesen hülyének?

— Miért? — Ari mosolyogni igyekezett. — Mondom: sokat foglalkozol önmagaddal.

— Önmagammal? — a fiú meghökkent. — Hiszen épp az a bajom, hogy magammal nem törődöm.

— Ezt majd megvitatjuk — mondta Ari, elvesztve logikájának láncszemét. — Megnézem, alszik-e már a kis Gincsei.

— Menjünk.

Kiléptek a nyikorgó folyósóra.

(Folytatjuk.)

PAPP JÁNOS

SZEPTEMBER

*Öszülsz ... — nem érdekelnek a tacskozó lányok,
öszülsz ... — mint az érő, kásás húsú barack,
öszülsz ... — de mért félsz, ha változatlan maradsz,
öszülsz ... — a hamvad fellobbanó zsarátnok.*

*de mindig így ... — mint ért ő, mely sose kér, csak ad,
de mindig így ... — mint tárt kar, mely karra sóvárgott,
de mindig így ... — mint tört szem, melyből könny szivárgott,
de mindig így ... — mint tűrt hús, mint árnyak árnya csak ...*

*Öszülsz mondd — akkor mért húsodban ez az izzás,
a forró madárvér ajkaid szögletén,
s a máglya, mit még a csontjaidban hordasz,*

*s a makacs homlokodra kiáltón felírt láz,
az a néma s mégis áruló költemény,
melyet, ó látod, még meg sem hazudtolhatsz.*